

Ἔπεσεν ἀνοιωστος αὐτόθ. Θά' ρθω νὰ σὲ ξυπνήσω τὴ νύχτα νὰ πάμε 'ς τὴν ἐκκλησιά, μπὰς καὶ 'πομεινὴς ἀνοιωστος καὶ κοιμηθῆς ὡς τὸ πρῶτ' Σίφν. Ἦπῃρα ἔναν ὕπνο ἀνοιωστο αὐτόθ. Κ' μούδανι ἢ βασ' λουπούλλα ἀνοιοῦντ' ΑἼν. Μέθ' οἱ κί γίθ' κί σκνίπα κί ἀπουκ' μήθ' κί κ' ἐπιοῖ ἀνοιοῦντους αὐτόθ. Πλάγιασι κί κ' μήθ' κί ὡς τοῦ προῦ ἀνοιοῦντ', γιατί ἦταν κ' ρα-σμέθ' αὐτόθ. Ἦ βασίλισσα χουγιάζ' τὸ βασιλόπ' ἄλλο νὰ σ' κωθῇ, τὸν τραυᾶ, τὸν κουνεῖ, 'κεῖνος ἦδ' ἀνα ἀνοιωτος Γέν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνόητος 2. γ) Ἀνεπιτήδειος, ἀδέξιος, ἀνί-κανος Θράκ. : Εἶναι παιδί ἀνοιωτο 'ς τὴν τέχνη. 3) Ὡς οὐς., βαθὺς ὕπνος Μήλ. : Ἔπεσε 'ς τὸν ἀνοιωστο.

άνομα ἐπίρρ. Κρήτ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)—Λεξ. Δεὲκ Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνομος. Ἦ λ. καὶ παρὰ Σομ.

Παρανόμως ἐνθ' ἄν. : Ἄνομα ἐστεφανώθην Χαλδ. || Φρ. Ἄνομά σου! ἢ ἄνομά σου, ἄζουδε - κακομοίρη! κττ. (ἀλλοί-μονόν σου, δυστυχία σου! Φρ. ἐλλειπτική ἐκ πληρεστερας : μήπως τιμωρηθῆς ἄνομα! ἂν τιμωρηθῆς ἢ καταδικασθῆς ἄνομα! κττ.) Κρήτ.

ἀνομία ἢ, Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀνομίγια Πόντ. (Κερασ.) ἀνομία Ἦπ. Κρήτ. —Λεξ. Βλαστ. ἀνομά Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀνομία.

1) Κακὴ πράξις, ἀδικία, ἀμάρτημα ἐνθ' ἄν. : Πολλὰ ἀνομίας ἐποίκε Χαλδ. Ἀσ' σὰ πολλὰ τ' ἀνομίας ἀτ' ψυχο-μαδεῖ καὶ κ' ἀποθάν' (ἐκ τοῦ κί ἀποθάν') Τραπ. Ἀτὸ ντ' εὐτάς ἀνομίαν ἐν' (εὐτάς=κάμνεις) Χαλδ. Ἀμέτρητα εἶναι τ' ἀνομίας τ' ἐποίκεν (τὰς ὁποίας ἔκαμεν) αὐτόθ. || Φρ. Μπῆκε 'ς τὴν ἀνομία (ζώσης τῆς συζύγου του ἔλαβε παλ-λακίδα πρὸς ἀπόκτησιν ἄρρενος τέκνου) Λακων. || Ἄσμ.

Δὲν εἶναι κρῖμα κί ἀδικο καὶ ἀνομιά μεγάλη

νὰ πολεμᾷν οἱ ἑκατὸ μ' ἐννεὰ χιλιάδες Τούρκους ;

Ἦπ.

Δὲν εἶναι κρῖμα κί ἀνομιά, παρανομιά μεγάλη ;

ἐξεύγωσαν τὸν Κωσταντῆν μὲ τ' ἄγρὸν τὸ βονβάλιν

νὰ κουβαλήσῃ μάρμαρα ἀπ' τὸ μαρμαροβούινον!

Τραπ. 2) Μετων. ἀδικος, κακὸς ἄνθρωπος Κρήτ. : Ἄσμ.

Μωρὴ σκύλλα, μωρ' ἀνομιά, σκύλλα μαγαρισμένη

Κρήτ.

Καὶ τὸ πρῶτ' σηκώνεται ἢ ἀνομιά κ' ἢ σκύλλα αὐτόθ.

ἀνομίτακας ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνομίτης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ακας.

Ἀνθρωπος μετὰ παλλακίδος συζῶν, ἰδίᾳ δὲ ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ζώσης τῆς ἀτέκνου συζύγου λαμβάνει παλλα-κίδα πρὸς ἀπόκτησιν ἄρρενων τέκνων. Συνών. ἀνομί-της 1, ἄνομος 1 β, παρανομίτης.

ἀνομίτης ὁ, Πελοπν. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνομία καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτης. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. ἀκλήριτης.

1) Ἀνομίτακας, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. Ὡ, τὸν ἀνομίτην!

2) Τὸ τέκνον τοῦ ἀνομίτη ἐνθ' ἄν.

ἀνόμομα τό, ἀμάρτ. ἀνάμομαν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀνομόνω, παρ' ὃ καὶ ἀναμόνω.

Ἦ ὑψωσις τῆς χειρὸς πρὸς καταφορὰν πλήγματος.

ἀνομομάζωμα τό, ἸΒενιζέλ. Παροιμ. 2 18,234.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄνομος καὶ τοῦ οὐς. μάζωμα.

Κατὰ πληθ., τὰ παρανόμως, ἀδίκως συναχθέντα κέρδη :

Παροιμ. φρ. Ἀνομομαζώματα διαβολοσκοπίσματα (εὐκόλως ἀποβάλλει τις ὅσα ἀνόμως συνεκέντρωσε). Πβ. ἀνεμο-μάδεμα, ἀνεμομάζεμα, ἀνεμομάζωμα.

ἀνομόνω Λεξ. Δημητρ. ἀναμόνω Εὐβ. —ΝΠολίτ. Ἐκλογ. 232 ἀναμόν-νω Κύπρ. ἀναμόνου Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. ὁμόνω. Πβ. καὶ μεσν. ἀνόμνυμι ἐν Θησαυρ.

1) Ὁρκίζομαι Εὐβ. Σκόπ. —ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. —Λεξ. Δημητρ. : Σὰ λές ἀλήθεια, γιατί δὲν ἀναμόν'ς; Σκόπ. Ἀνά-μουνι 'ς τοῦ Θεοῦ κί 'ς τ' Παναῖα ὅτ' δὲν τοῦ πῆρ' αὐτὸς αὐτόθ. || Ἄσμ.

Μὰ γὼ τὸν ἥλιο ἀνάμοσα ποτὲ μὴν τραγουδήσω (τὸν ἥλιο ἀντὶ 'ς τὸν ἥλιο) ΝΠολίτ. ἐνθ' ἄν. 2)

Ὑψώνω τὴν χεῖρα διὰ νὰ κτυπήσω τινά, ἐπιχειρῶ νὰ κτυπήσω τινά (ἢ σημ. προήλθεν ἐκ τῆς συνηθείας νὰ ὑψώνῃ ὁ ὀρκιζόμενος τὴν χεῖρα) Κύπρ. : Ἀνάμοσεν νὰ τὸν χτυπήσῃ. Ἀνάμοσεν νὰ τοῦ δώσῃ μᾶν, μὰ 'ἐν τὸν ἀφή-κασιν. Συνών. ἐξαμόνω.

ἄνομος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄνουμους βόρ. ἰδιώμ. ἄνιμους Κυδων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄνομος. Ὁ τύπ. ἄνιμους διὰ τὸ ἄνε-μος > ἄνιμους καὶ ἄνεμος > ἄνομος διὰ γλωσσικὴν σύγχυσιν.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ μὴ τηρῶν τὸν νόμον, παράνο-μος, ἀδικος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) : Ἄνομο πράμα πολλαχ. Ἀδὰ 'ς σὸν τόπον πολλὰ ἄνομα σνοικέσια ἴνουντιαν (γίνονται) Τραπ. Χαλδ. || Ἄσμ.

Χριστέ μ', γιατί σ' ἐσταύρωσαν οἱ ἄνομοι Ἑβραῖοι ;

Ἦπ.

Σήμερα βάλαν τὴ βουλή οἱ ἄνομοι Ὁβραῖοι,

οἱ ἄνομ', οἱ παράνομοι κ' οἱ τρισκαταραμένοι

αὐτόθ.

Ἐφταίγουν οἱ ἄνομοι, οἱ σκύλλοι οἱ Σαμῶτες

Χίος (Καρδάμ.)

Ἀνοιξε, γιὲ τῆς ἄνομης, ἀνοιξε, γιὲ τῆς κούρβας

Κύπρ.

Τὴ μάννα σου τὴν ἄνομη βὼ θὰ τὴν κάμ' ἀνέμη

Μεγίστ. 2) Ὁ μετὰ παλλακίδος συζῶν πρὸς ἀπό-κτησιν ἄρρενων τέκνων Πελοπν. (Μάν.) Συνών. ἀνομί-τακας, ἀνομίτης 1, παρανομίτης.

Β) Τὸ οὐδ. οὐς. 1) Βλάβη, κακόν, συμφορὰ Κρήτ. : Ἄνομο καὶ κακὴ ὥρα νὰ σοῦ λάχῃ! (ἄρὰ) Ἀδικία κί ἄνομο νὰ τῶν ἐρθῇ! Συνών. ἀδικία 3, ἀδικο 3. 2) Ἀμαρ-τία, ἀνόμημα Προπ. (Κύζ.) : Νὰ σ' εὔρῃ τ' ἄνομό σου! (ἄρὰ) Πβ. ἀμάρτημα, ἀμαρτία 1, ἀμαρτοσύνη, ἀμαρτωλία, κρῖμα.

ἀνομπριά ἢ πολλαχ. ἀνοβρία Πελοπν. (Λακων.) ἀνοβρία Κρήτ. ἀνομπριά Ἦπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Κεφα-λόβρ.) ἀνοβρία Α.Κρήτ. (Σητ.) Παξ. Σίφν. ἀνοβρία Κύπρ. Μύκ. ἀνεβρία Πάρ. (Λεῦκ.) ἀνορκὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐς. ἀνομβρία. Τὸ ἀνεβρία κατ' ἐπίρρ. τοῦ συνων. ἀνεβρία.

Ἐλλειψις βροχῆς. ἀνομβρία, αὐχμηρότης ἐνθ' ἄν. : Ὅταν εἶναι ἀνοβρία, στέκονται τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ (σιέ-κονται = παύουν νὰ ρέουν) Σίφν. Ἐξεραθήκανε οἱ ἐλαιές ἀπὸ τὴ μεγάλη ἀνοβρία Παξ. Φέτος ἦταν ἀνοβρία τὸ 'ἐν ἔγιναν τὰ σπαρτὰ Κύπρ. || Παροιμ. : Σ' τὴν ἀνορκὰν 'φελᾶ τῶαί τὸ χαλάζιν (ἐν ἐλλείψει τοῦ καλυτέρου δύναται νὰ παράσχη ὠφέλειαν καὶ πενιχρὸν καὶ μικροῦ λόγου ἄξιον) Κύπρ. : Σ' τὴν ἀνομπριά καλό 'ν' κί τὸν χαλάζ' (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Ἦπ. Στερελλ. (Κεφαλόβρ.) Συνών. ἀβρε-

